

nye Ejer ufortøvet derom gøre Anmeldelse til Politiet paa hans Hjemsted.

ad § 14. Til Stykke I føjes: „Udgifterne ved den i Anledning af Bevisets Udfærdigelse fornødne Prøve afholdes af Andrageren“.

ere i Brug. Den gældende Forskrift sikrer ikke denne Adgang, idet den ikke paalægger den afgaaende Ejer at opgive sin Eftermand, og i Praksis forsømmes ogsaa Pligter til at afmelde sig i høj Grad, idet den, der skiller sig af med en Automobil, mener nu ikke at have mere med den Affære at gøre. Ved at paalægge den ny Ejer en Anmeldelsespligt vil Politiet tillige faa en Adgang til at paase, om den ny Ejer opfylder Førerbetingelserne, medens det nu ofte kun ved et Tilfælde opdages, at vedkommende ikke opfylder disse Betingelser, skønt han i lang Tid har været Ejer og Fører af Automobilten.

Muligvis har det været forudsat, at § 9 paalægger enhver Ejer en saadan Anmeldelsespligt, men dette er neppe Tilfældet, da § 9 kun synes at omhandle de Ejere af ikke indregistrerede Automobiler paahvilende Pligter, før de tage Automobilten i Brug, medens her er Tale om de skiftende Ejere af indregistrerede, i Brug værende Automobiler.

ad § 14. Bestemmelsen i denne Paragraf er af allerstørste Betydning. Farerne ved, at ukyndige føre Automobiler, er saa indlysende, at de ikke behøve nærmere at paavises, og paa den anden Side er en relativ Sikkerhed for, at de, der føre Automobiler, ere kyndige og udlærte Folk saa betydningsfuld, at man, naar en saadan Sikkerhed haves, vistnok uden Fare kunde give Afkald paa adskillige af de andre i Loven trufne Sikringsforskrifter. Københavns Politi har derfor anset det nødvendigt at antage en særlig sagkyndig Mand (Ingeniørkaptajn A. G. V. Petersen) til at foretage Køreprøven og overbevise sig om, at Føreren virkelig, som Loven kræver, har „Kendskab til Maskinen og dens Behandling“, og har ikke, som det i flere andre Jurisdiktioner er Skik, turdet slaa sig til Ro med, at en Politimand konstaterer Førerens Evne til at standse, stoppe og dreje Maskinen, saa meget mindre som de af den ene Politimyndighed udstedte Førerbeviser skulle respekteres af alle Landets andre Øvrigheder. En virkelig sagkyndig Mand vil imidlertid — naar han da ikke tages blandt Automobilfabrikanterne eller Automobilforhandlerne, hvilket af nærliggende Grunde ikke kan anses betryggende — ikke kunne afse en efter Omstændighederne ret betydelig Del af sin Tid uden passende Vederlag, og der foreslaas derfor indsat en til Bemærkningen i § 9, Stykke 4, sidste Punktum, svarende Passus om, at Udgifterne bæres af den